

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΗΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Διεύθυνσις γράσει διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἴην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν ἴην οἰουδίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 4 Φεβρουαρίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 10

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Θάρρος ὅμως ποῦ στοῦ εἶχε αὐτὴ ἢ μικρὴ, εἶπε ὁ ἀγροφύλακας κοιτάζοντας τὴν γυφτοπούλα.

Ἡ Μαρία εἶχε κλειστά τὰ μάτια καὶ ἔμοιαζε σὰν νὰ κοιμόταν. Μόνο πότε-πότε ἔδραζε ἓνα ἐλαφρὸ παραπονεμένο βογγητό, καὶ τὸ ἀδύνατο κορμάκι τῆς τινάζετο.

— Θὰ ἔχῃ πυρετό, εἶπε ὁ κύρ Πέτρος, καὶ θὰ διψᾷ. Ὅλοι οἱ πληγωμένοι διψοῦν. Ἄν τὴν εἶχαν πληγώσει μὲ σπαθί, μὲ σφαῖρα ἢ μὲ λόγχη θὰ ἤξερα νὰ τὴν περιποιηθῶ, μὰ ἀπὸ δάγκαμα δὲν ξέρω. Ὁ γιατρός θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἐδῶ, μὰ ὥσπου νὰ κάνουν τὶς προτοιμασίαι τους ὅλοι αὐτοὶ οἱ σπουδαῖοι νετέροισι θέλουν καιρὸ βλέπεις. Ἄν ἦμιον ἐγὼ γιατρός θὰ εἶχα ἔρθει τώρα καὶ μίαν ὥρα.

Ἡ κυρὰ Μαρία ἔφερε τὸ φαγητό στοῦ τραπέζι καὶ ὁ κύρ Πέτρος ἔτρεξε δρόστελα καὶ τὸ κασαπόπουλο, καὶ τὴν καταγγεῖλια καὶ τὸν θυμὸ του καὶ κάθησε κι' ἔφαγε μὲ πολλὴ δρεξή. Πότε-πότε μόνον ἔρριχνε καὶ καμιά ματιά κατὰ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἔρχεται ὁ γιατρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'

Ὁ γιατρός δ κ. Λεωνίδας ἦταν ὁ μοναδικὸς γιατρός τοῦ χωριοῦ. Ἡ-

ταν ἀνθρώπος πολὺ ἱκανὸς καὶ πολὺ δραστήριος καὶ ἐξαιρετικὰ φιλόανθρωπος, πρόθυμος νὰ τρέξῃ πάντοτε δὲ-που τὸν καλοῦσαν, εἴτε γιὰ πλού-

σιον ἐπρόκειτο, εἴτε γιὰ φτωχόν. Περισσότερη ὥρα μάλιστα ἔμεινε κοντὰ στοὺς φτωχοὺς, προσπαθώντας μὲ τὰ λόγια του νὰ τοὺς δίνῃ θάρρος καὶ παρηγοριά, καὶ νὰ τοὺς συμβουλεύῃ, καὶ νὰ τοὺς ὀδηγῇ πῶς νὰ περιποιῶνται τὸν ἄρρωστο.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρῶτα πράγματα ποῦ φρόντιζε ὁ γιατρός νὰ ἐξακριβώσῃ μὲλις πῆγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ ἓνα φτωχόν, εἶναι ἂν εἶχε τὰ ρούχα ποῦ τοῦ χρειάζονταν ἢ ἂν τοῦ ἔλειπαν ἀπαραίτητα πράγματα. Καὶ εἶχε δίκιο, γιὰτὶ πῶς θέλετε νὰ γίνῃ καλὰ ἓνας ἄρρωστος ἢ ἀδύνατος ἀνθρώπος, ὅταν φορᾷ τὸν χειμῶνα ρούχα ψιλὰ ἢ τριμμένα; Καὶ πῶς θέλετε νὰ πάρῃ ἐπάνω του ὅταν δὲν τρώῃ μαγειρωμένο φαγητό καὶ πίνει μόνον νερό;

Κάθε φορὰ λοιπὸν ποῦ πῆγαινε καὶ κοιτάζε ἓνα φτωχόν μὲλις γύριζε στοῦ σπιτοῦ του κατέβαινε εὐθὺς στοῦ ὑπόγειο κι' ἔβγαζε μιά μπουτλίτσια παλιὸ κρασί καὶ ὕστερα πῆγαινε ἐπάνω στὴν τραπέζαρία, ἔπου καθόταν κι' ἐπλεκε κοντὰ στοῦ παράθυρο μιά γριά κυρία μὲ κάτασπρα μαλλιά ποῦ τὰ σκέπαζε μιά μαύρη δαντελωτὴ σκούφια.

— Μητέρα, τῆς ἔλεγε, ἤθελα ἓνα πλεκτό μάλλινο γιὰ τὸν γέρο Σταμάτη, ἓνα μισοφόρι γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ καὶ καλτσάκια γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ μαστρο-Γιάννη.

Ἡ γριά μητέρα χαμογελοῦσε στοὺν ἀγαθὸ γιὸ

της, κάρφωνε τις βελόνες στα μαλλιά της και πήγαινε στην αποθήκη όπου φύλαγε τα ρούχα και που ήταν σωστό παλαισιπωλείο. Γιατί εκεί βρίσκονταν κάθε λογής ρούχα, σε τόση ποικιλία και αφθονία, ώστε στην ανάγκη μπορούσε να ντυθῆ ὀλόκληρο τὸ χωριό. Στους φτωχούς ήταν πασίγνωστη ἡ ἀποθήκη της αὐτῆς, καθὼς καὶ τὸ κελλάρι της όπου φύλαγε τὰ τρόφιμα. Οἱ φτωχοὶ εὐλογοῦσαν τὸ ὄνομά τους κι' ἔλεγαν: «Ὁ γιατρός καὶ ἡ μητέρα του εἶναι ἕνα ζευγαράκι τοῦ Θεοῦ. Εἶναι κι' εἰ δὴ δύο τους ἕνα κομμάτι μάλιαμα».

Μιά ἀπὸ τίς κυριότερες ἀσχολίες τῆς μητέρας τοῦ γιατροῦ, ἦταν αὐτῆ ἡ ἀποθήκη τῶν παιδιῶν ρούχων. Μόλις κανένα φόρεμα ἢ ἀσπρόρουχο δικό της ἢ τοῦ γιοῦ της ἔμπαινε σὲ ἀποστρατεία, εὐθὺς ἢ γιὰ κυρία τὸ καθάριζε, τὸ γύριζε τὸ διόρθωνε τὸ δίπλωνε καὶ τὸ ἐβάζε στὴν ὠριμένη θέση τῆς ἀποθήκης ὅπου ἔμενε περιμένοντας νὰ παρουσιασθῆ ὁ καινούργιος του ἀφεντικός. Κι' αὐτὴ ἔμως καὶ ἡ μαγειρίσά της καὶ ἡ μικρὴ της ἀνεψιά, κάθονταν τὸν χειμῶνα καὶ φανέλλες καὶ ἄλλα πράγματα ποὺ ἔμπαιναν ὄλα σὲ τὰ ἄσπρη μα τοῦ γιατροῦ. Κι' ἀξίζε νὰ βλέπη κανεὶς τοὺς φτωχοὺς πελάτες τοῦ γιατροῦ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ κατάστημα αὐτό, μὲ τὰ φῶνά τους κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη. Χαιρετοῦσαν ὡς κάτω κι' ἔλεγαν: «Εὐχαριστῶ, γιατρέ μου, εὐχαριστῶ, καλὴ μου κυρία! Ἄξιος ὁ μισθός σας, ὁ Θεός νὰ σᾶς τὸ πληρῶσῃ!»

Καὶ ὁ γιατρός βλέποντάς τους νὰ φεύγουν ἔτσι χαρούμενοι, χαμογελοῦσε στὴ μητέρα του ποὺ κι' αὐτὴ τοῦ χαμογελοῦσε κι' ὕστερα ἔφρευγε νὰ πάη νὰ ἰδῆ καὶ ἄλλους ἀρρώστους, ψιθυρίζοντας: «Τί εὐτυχισμένος ποὺ εἶμαι!»

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ γιὰ τοὺς φτωχοὺς, ὁ γιατρός εἶχε μεγάλη ἀγάπη γιὰ τὴ μουσική. Κάθε βράδυ ἐβγαζε ἀπὸ τὴ θύκη του ἕνα παλιὸ βιολοντσέλλο ποὺ τὸ εἶχε ἀγοράσει δταν ἦταν φοιτητῆς καὶ ἔπαιζε καλῶς μελωδίες τῆς ἐποχῆς του, ἐνῶ ἡ μητέρα του τὸν συνόδευε στὸ πιάνο.

Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ γιατρός ποὺ στὴν πόρτα του πήγε καὶ χτύπησε τὸ χασαπόπουλο γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ ἔρθῃ νὰ ἰδῆ τὴ γυφτοπούλα. Ὁ γιατρός εἶχε τελειώσει τὸ φαγητό του καὶ καθόταν καὶ ἔπινε τὸν καφέ του μαζί μὲ τὴ μητέρα του. Αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐνοχλῆ κανεὶς γιατί ἦταν ἡ ὥρα ποὺ

ἀναπαύονταν ἀφοῦ ὄλο τὸ πρωὶ γύριζε τὸ χωριὸ καὶ ἐπισκεπτόταν τοὺς ἀρρώστους του. Μόλις ὁμῶς ἀκουσε τί εἶχε συμβῆ ρούφηξε γρήγορα γρήγορα τὸν καφέ του καὶ καθαλιεύοντας τὴ φοράδα του τῆς ἔδωσε μιὰ δυνατὴ καμμοτσιὰ γιὰ νὰ τρέξῃ, γιατί ἤθελε νὰ κατέβῃ ὄσο τὸ δυνατό πρὸς γρήγορα στὸ χωριό, ἐπειδὴ φοβόταν, καὶ μὲ τὸ δικιο του, τὰ ἀποτελέσματα τῶν δοντιῶν τοῦ σκύλου. Πίσω του ἔρχονταν ὁ Κωστής πεζὸς μὲ τὸ σκύλο του.

— Ἄ, νὰ τὸν ὁ γιατρός! φώναξε ὁ κύρ-Πέτρος ποὺ δέκα φορές εἶχε βγεῖ στὸ παράθυρο. Τρέξε, Μορφούλα μου, φώναζε τὴ γιαγιά σου. Ἐγὼ θὰ βγῶ νὰ τὸν προῦπαντήσω καὶ νὰ τὸν φέρω ἐπάνω.

Ἦτοτε ἀπὸ λίγο ὁ γιατρός βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτοῦ τοῦ ἀγροφύλακα. Κατέθηκε ἀπ' τὸ ἄλογό του, τὸ ἔδεσε σ' ἕνα χαλκῶ ποὺ ἦταν κερφωμένος στὸν τοῖχο καὶ ἀκολούθησε τὸν κύρ Πέτρο, ποὺ βγήκε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ κρατώντας τὸ καπέλλο του στὰ χέρια.

— Ἄχ, γιατρέ μου, εἶναι σπαραγμὸς καρδιάς, εἶπε στὸν γιατρό. Ὅριστε ἐπάνω, εἶναι καὶ ἡ μητέρα μου καὶ ἡ κόρη μου.

Ἡ Μαρία εἶχε δυνατὸ πυρετό. Πετοῦσε τὰ σκεπάσματά της, καὶ κίττε-πόττε βογγοῦσε γιατί οἱ βίαιες κινήσεις ἔκαναν δυνατώτερους τοὺς πόνους τῆς. Ὁ γιατρός ἀφοῦ ἐξέτασε τὴν πληγὴ καὶ τίς ἔκανε ἕνα καλὸ ἐπίδεσμο, τῆς ἔδωσε κι' ἕνα καταπραῦντικό φάρμακο κι' ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα φάνηκε πὼς τὴν εἶχε πάρῃ ὁ ὕπνος.

Τότε ὁ γιατρός βγήκε ἀπὸ τὴν κάμαρα στὶς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ ἔκανε νόημα στὸν ἀγροφύλακα καὶ στὴν κυρὰ Μαρία νὰ βγῶνε μαζί του. Σὰν βρέθηκαν ἔξω τοῦ εἶπε:

— Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ δὲν εἶναι δικό σας;

— Ὁχι, γιατρέ μου, εἶναι γυφτοπούλα καὶ τὴν ἐπίασα χθὲς τὸ βράδυ ποὺ ἐκλεθε. Πέρασῃ τὴ νύχτα τῆς στὴ φυλακή, μὰ ὕστερα συλλογισθῆκα πὼς ἡ φυλακὴ δὲν χορταίνει καὶ σήμερα πρωὶ-πρωὶ ἐπήρα τὴ Μορφούλα μου μαζί καὶ τῆς ἐπήγαμε γάλα. Κι' ἐπειδὴ μοῦ φάνηκε καλὸ κορίτσι ἀποφασίσαμε ἡ μητέρα μου κι' ἐγὼ νὰ τὸ κρατήσουμε. Ὁ Κωστής θὰ σᾶς εἶπε βέβαια τί ἔγινε.

— Ναι. Κι' ὁ σκύλος του εἶναι περιφρῆμος φύλακας. Ἄν δὲν τοῦ σφύριζε ὁ ἀφεντικός του θὰ τὸ εἶχε κατασπαράξει τὸ καυμένο τὸ κοριτσάκι.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ὍΠΩΣ ΠΡΩΤΑ

Ἐνας Ἑβραῖος φτωχονοικοκύρης παραπονιόταν διαρκῶς στὸ Ραββῖνο πὼς δὲν τὰ καταφέρνε στὸ σπιτί του κι' ἦταν πολὺ στενοχωρημένος.

— Δὲν ξέρω τί νὰ κάμω, τοῦ ἔλεγε· τί μὲ συμβουλεύει ἡ σεβασμιότη σου;

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ Ραββῖνος· πάρε στὸ σπιτί σου ἐκεῖνον τὸ φτωχὸ γείτονά σου. Θὰ σὲ βοηθήσῃ, χωρὶς νὰ σοῦ κοστίζῃ πολὺ.

— Τί λές, ἀφέντη μου! Ἐγὼ δὲν τὰ καταφέρνω μ' αὐτοὺς ποὺ ἔχω καὶ θὰ πάρω κι' ἄλλον;

— Πάρ' τον. Θὰ εἶσαι καλύτερα.

Ἀφοῦ τὸλεγε ὁ Ραββῖνος, πείσθηκε ὁ Ἑβραῖος καὶ πήρε στὸ σπιτί του τὸ φτωχὸ γείτονα. Μὰ σὲ λίγο πάλι τὰ ἴδια.

— Δὲν τὰ καταφέρνω, ἀφέντη μου, καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω. Τί μὲ συμβουλεύεις;

— Ἐχεις ἀγελάδα; τὸν ρώτησε ὁ Ραββῖνος.

— Ὁχι.

— Ἐ, νὰ πάρῃς.

— Ἀγελάδα; Κι' ἄλλο μπελά στὸ κεφάλι μου;

— Ἄκου ποὺ σοῦ λέω.

Ὁ Ἑβραῖος πήρε καὶ τὴν ἀγελάδα. Μὰ ἡ κατάστασή του χειροτέρευε, καὶ τότε ὁ Ραββῖνος τὸν συμβούλεψε... νὰ πάρῃ καὶ μιὰ γίδα. Ἐπειτα καὶ κόττες. Ἐννοεῖται ὁμῶς πὼς ἡ στενοχώρια ὀλοένα μεγάλωνε, καὶ μιὰ μέρα ὁ Ἑβραῖος πήγε στὸ Ραββῖνο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐρθῆκα στὸ ἀποχώρητο. Δὲν μπορῶ πιά. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ξελαφρώσω λίγο γιατί χάθηκα. Τί νὰ κάμω;

— Ἐ, δόσε τίς κόττες, τὸν συμβούλεψε ὁ Ραββῖνος.

Ὁ Ἑβραῖος τὸν ἀκουσε. Μὰ σὲ λίγο ξαναπήγε.

— Δὲν ἔκαμα τίποτα ποὺ ἔδωσα τίς κόττες. Ἡ στενοχώρια ἐξακολουθεῖ.

— Ἐ, δόσε καὶ τὴ γίδα, εἶπε ὁ Ραββῖνος.

Ὁ Ἑβραῖος ἔδωσε καὶ τὴ γίδα. Ἐπειτα, κατὰ συμβουλὴ πάντα τοῦ Ραββῖνου, ἔδωσε καὶ τὴν ἀγελάδα. Στὸ τέλος ἔδωξε καὶ τὸ φτωχὸ γείτονα. Καὶ τότε μόνο εἶπε:

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Τώρα εἶμαι καλά, τώρα εἶμαι... ὅπως πρῶτα.

Καὶ δὲν ξαναπαραπονέθηκε πιά οὔτε στὸ Ραββῖνο οὔτε σὲ κανένα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΕ χιλιάδες λάκκοι ἔχουν ἀνοιχθῆ στὴν Ἀθήνα καὶ στὰ περίχωρα, γιὰ νὰ φυτευθοῦν, τὴν ἑβδομάδα τοῦ Πρασίνου, ἰσάριθμα δέντρα. Κάποιο ἀπ' αὐτά, νομίζω, θὰ φυτέψετε καὶ εἰς μὲ τὰ χέρια σας ἢ τουλάχιστο, θὰ παρασταθῆτε σὰ «Νεολαία» στὴ φύτευσή του. Ἐ, αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ «δέντρο σας». Μὲ τί ἐνδιαφέρον θὰ τὸ παρακολουθῆτε νὰ μεγαλώνη—ἀν μάλιστα θὰ εἶναι μέσα στὴν Ἀθήνα ἢ κοντὰ στὸ συνοικισμό σας, καὶ θὰ μπορῆτε νὰ τὸ ἐπισηκέψετε συχνά—καὶ πὼς θὰ λυπηθῆτε ἀν τυχόν, τὸ ἴδῃτε καμμιὰ μέρα ξερὸ! Ἀγαπᾶ κανεὶς τόσο ἕνα δέντρο ποὺ τὸ φύτεψε μὲ τὰ χέρια του! Καὶ τὸ ξέρω ἀπὸ μιὰ παιδικὴ μου ἀνάμνηση ζωηρότατη.

Στὸ περιβόλι μας δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ φυτέψω μεγάλο δέντρο. Τὰ μεγάλα του δέντρα τὰ βρήκα φυτεμένα, κι' ὅσα προστέθηκαν ἀργότερα—κερασιές, μυγδαλιές, ροδακινιές, μουσουλιές—εἶχαν φυτρώσει μονάχα τους ἀπὸ κουκούτσια. Ἀλλὰ μιὰ φορά, ποὺ φιλοξενούμουν στὸ ἐξοχικὸ σπιτί ἐνὸς ἀρχοντοχωριάτη, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ φυτέψω κι' ἐγὼ ἕνα δέντρο. Εἶχαν φέρεῖ δύο ὁμοῖα—δεντράκια ἀκόμα—ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ κτήμα, κι' ἐπειδὴ ἦταν διακοσμητικά—ἕνα εἶδος πασχαλιᾶς—εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τὰ φυτέψουν ἀπέψω ἀπὸ τὸ σπιτί, στὸ μικρὸ πλάτωμα, ποὺ τότε ἀκόμα δὲν εἶχε παρὰ λίγες ροδοδάφνες. Ἐσκαψαν λοιπὸν δύο λάκκους, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὴν εἰσοδο τοῦ σπιτιοῦ, κι' ὁ νοικοκύρης εἶπε:

— Ἐμπρός! τὸ ἕνα θὰ τὸ φυτέψῃ ὁ Παυλάκης καὶ τὸ ἄλλο ὁ Γληγοράκης!

Ὁ Παυλάκης ἦταν ὁ μεγαλύτερός του γιός, παιδί τῆς ἡλικίας μου, ποὺ ἔμα μεγάλωσε ἔγινε γιατρός καὶ πέθανε νέος. Κι' ὁ Γληγοράκης ἦμουν ἐγὼ. Ἄ, τί χαρὰ μᾶς! Τὰ δεντράκια, λίγο πρὸς πηλὰ ἀπὸ τὸ μπόι μας, τὰ εἶχαν φέρεῖ μὲ τίς ρίζες τους ποὺ, μὲ λίγο χῶμα ἀπὸ τὴ μάννα τους γῆ, ἦταν μέσα σ' ἕνα πᾶνιο σακκουλάκι. Τὰ βάλουμε μὲ τὰ χερᾶκια μας στοὺς λάκκους, ἀφοῦ ρίξαμε μέσα καὶ νερό, λύσαμε καὶ βγάλουμε τὰ σακκουλάκια—δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο—κι' ἔπειτα, μὲ τὸ φτυάρι, γέμισαμὲ τοὺς λάκκους μὲ τὸ χῶμα ποὺ ἦταν σωρευμένο ἀπέψω. Κι' ἡ δουλειὰ μᾶς εἶχε τελειώσει.

Μιὰ-δὺς φορές τὸ χρόνο ποὺ τὴ γαίνα στὸ ἐξοχικὸ σπιτί, ἔτρεχα πρῶτα στὸ δεντράκι ποὺ εἶχα φυτέψει, τὸ δέντρο μου. Καὶ μὲ τί χαρὰ τὸ ἔβλεπα κάθε φορά μεγαλύτερο! Κάποτε τὸ εἶδα κι' ἀνθισμένο. Τί ὠραία ποὺ μοσχοβολοῦσαν τὰ πρῶτα μαδιά του λαουλοδάκια, ποὺ κρέμουνταν πολλα-πολλά μαζί, σὰν τοαμπιά! Ἐπειτα ἔκαμα χρόνια νὰ πάω. Καὶ κάποτε ποὺ ξαναπήγα εἶδα τὸ δέντρο μου μεγάλο, φουντωμένο, ὀλόανθιστο, νὰ ρίχνῃ πυκνὴ σκιά γύρω στὸ χοντρό, στραβωμένο λιγάκι καρμὸ του. Ἐπειδὴ τὸ εἶχα φυτέψει, μοῦ φαινό-

ταν πὼς τὸ εἶχα κάνει ἐγὼ. Τὸ ἴδιο, καθὼς μοῦ ἔλεγε κι' ὁ Παυλάκης—ἦταν τότε φοιτητῆς—ποὺ καὶ τὸ δικό του δέντρο εἶχε τρανέψει, κι' ἔνωσε ἀπάνω τὴ φυλλωσιά του, καὶ κάτω τὴ σκιά του μὲ τοῦ δικοῦ μου.

Τὰ δέντρα αὐτὰ ζοῦν πολὺ. Νὰ δὴ ἀρχῇ ἀκόμα, νάνθιζῃ καὶ νὰ ρίχνῃ τὴν εὐεργετικὴ σκιά του κι' ἐκεῖνο ποὺ φύτεψα μικρός; Δὲν ξέρω, ἀπὸ τὴν πατρίδα μου λείπω χρόνια. Ἀλλὰ μὲ πόση χαρὰ καὶ συγκίνηση θὰ τὸ ξανάβλεπα!..

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

10

Ὁ Γιαννάκης ἐφύλαξε τὴν ταμπακίερα καὶ δοκίμασε νὰ προχωρήσῃ γιὰ νάνεβῃ στὸ βουνό. Θὰ τὸν ἐμπόδιζε τάχα κανένας; Ὁχι! Μὲ χαρὰ του εἶδε πὼς μπορούσε νὰ περπατῇ στὸν ἀνήφορο ἀνεμπόδιτος. Τὸ Γερροντάκι φαίνεται, θὰ τοῦ εἶχε δώσει τὴν ἀδεία χωρὶς νὰ τοῦ τὸ πῆ. Καὶ τὸ παιδί προχωροῦσε, ἀνέβαινε. Καὶ τόσο γρήγορα μάλιστα, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ ἀταλάβῃ, βρέθηκε στὰ μισὰ τοῦ δρόμου πρὸς τὴν κορυφή. Λίγο ἀκόμα καὶ θάφτανε.

Ἀξάφνα ὁμῶς εἶδε μπροστά του ἕναν πελώριο τοῖχο, ποὺ λές κι' εἶχε ξεφυτρώσει ἐκεῖνη τὴ στιγμή. Ἦταν πολὺ ψηλός, καὶ δὲν εἶχε οὔτε πόρτα οὔτε τρύπα γιὰ νὰ περάσῃ κανένας ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ὁ Γιαννάκης περπατοῦσε τώρα σύρριζα στὸν τοῖχο, γιὰ νὰ ἰδῆ μὴν τελείωνε πουθενά ἢ μὴν εἶχε παραπέρα κανέν' ἀνοίγμα. Ἀλλὰ ὄχι. Ὁ τοῖχος τριγύριζε ὄλο τὸ βουνὸ σὰ φράχτης ἀπέραστος. Κι' ὁ Γιαννάκης, ἀφοῦ ἔκαμε τὸ γύρο τοῦ τοῖχου, ἐκάθησε ἀπελπισμένος στὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ξεκινήσει, καὶ περίμενε μὴ ξέροντας τί νὰ κάμῃ.

Ἐδῶ θὰ καθῆσω, συλλογιζόταν. Νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, δὲν γυρίζω πίσω ἀν δὲν ἀνεβῶ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, νὰ πάρω τὸ Βοτάνι τῆς Ζωῆς καὶ νὰ γίνῃ καλὰ ἡ μητέρα μου. Ἄς περιμένω μακάρι κι' ἐκατὸ χρόνια!»

Μόλις ἔκαμε αὐτὴ τὴ σκέψη ὁ Γιαννάκης, γκρομίστηκε μὲ κρότο μπροστά του ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ τοῖχου κι' πρόβαλε ἕνας φοβερός Γίγαντας. Ἦταν κι' αὐτός ἐν' ἀπὸ τὰ Πνεύματα τοῦ Βουνοῦ.

— Τί θέλεις ἐσὺ ἐδῶ; ρώτησε τὸν Γιαννάκη.
Τὸ γενναῖο παιδί τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ θάρρος:
— Ξεκίνησα γιὰ νὰ φτάσω στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ βρῶ τὸ Βοτάνι τῆς Ζωῆς γιὰ τὴ μητέρα μου ποὺ εἶναι ἀρρωστη. Μοῦ κάνετε τὴ χάρη νὰ μᾶφήσετε νὰ περάσω ἀπ'

αυτό το άνοιγμα και νάνεβώ ; Σάς παρακαλώ πολύ, κύριε Γίγαντα...
 Ο Γίγαντας τόν κοιτάζε καλά και είπε :
 — Μάρεσαι τὸ πρόσωπό σου, δείχνει πὸς εἶσαι καλὸ παιδί. Ναι, θὰ σάφησα νὰ περάσης και νάνεβής, ἀλλὰ θὰ μὸν κάμης πρώτα κάτι πὸν θὰ σοῦ ζητήσω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
 — Αὐποθμαι, κύριε Σάλτερς. Ὑπέφερα ἀπὸ νευρική δυσπεψία, γι' αὐτὸ βγήκα στὴ θάλασσα. Ἔσείς ὁ ἴδιος μὸν τὸ συμβουλευσατε ἂν δὲν κάνω λάθος.

Νὰ πᾶς νὰ πνιγθῆς στὴν Τρόπα τῆς Φάλαινας κι' ἐσὺ κι' ἡ νευρική σου δυσπεψία μαζί, ὀδρίκισε ὁ μπάρμπα Σάλτερς ἕνας κοντόχοντρος ἀνθρώπος. Πάλι ἔρχεσαι νὰ μὲ τσουγκρίσης. Λοιπὸν, σαράντα-δύο εἶπες, ἡ σαράντα πέντε :
 — Ἐξέχασα, κύριε Σάλτερς, ἂς ξαναμετρήσουμε.
 — Ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω πὸς μπορεῖς ἐσὺ νὰ ἔχῃς σαράντα πέντε, εἶπε ὁ μπάρμπα Σάλτερς. Μέτρησε μὲ προσοχή, Πέν.

Ο Ντίσκο Τρούπ βγήκε ἀπὸ τὴν καμπίνα του.
 — Σάλτερς, ρίξε ἀμέσως τὰ φάρια σου στὸ καράβι, εἶπε μὲ τόνο πὸν δὲν δεχόταν συζήτηση.
 — Ἄχ, μπαμπά, μὴ μὰς χαλάς τὸ γοῦστο, εἶπε ὁ Ντάν. Τώρα μόλις ἄρχισαν οἱ δύο τους.
 — Κύριε τῶν δυνάμεων, ἕνα ἕνα τὰ τσακῶνει ! φώναξε ὁ μεγάλος Τζάκ καθὼς ὁ θεὸς Σάλτερς ἔμπαινε μὲ ζήλο στὴ δουλειά και στὴν ἄλλη βάρκα ὁ Πέν ἔσκυβε κι' ἐκεῖνος γιὰ νὰ μετρήσῃ τὰ δικά του.

Ο Μανουέλ σκούνησε μὲ τὸν ἀγκῶνα τὸν Ντάν πὸν ἔτρεξε στὸ καλάγκο και γέροντας σχεδὸν ἔλο τὸ κορμί του ἔξω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ ἔπέρασε τὸν γάντζο ἀπὸ τὸν κρίκο τῆς πρῶμης ἐνῶ ὁ Μανουέλ στερέωνε τὸν ἄλλο γάντζο ἀπὸ μπρός. Οἱ ἄλλοι τράβηξαν τὰ σχοινιά και σήκωσαν στὸν ἀέρα τὴ βάρ-

κα, τὰ φάρια και τὸν ἀνθρώπο, ἔλα μαζί.
 — Ἔνα, δύο, τέσσερα—ἐννιά, εἶπε ὁ Τὸμ Πλάττ, μετρώντας τὰ φάρια μ' ἐξηκοκήμενο βλέμμα. Σαράντα ἔ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Πὸς εἶμαι μὲ τὸ καινούργιο μου φουστάνι ;

πτά Δικά σου, Πέν !
 Ο Ντάν ἄφησε τὸ καλάγκο και ὁ Πέν γλύστρησε ἐπάνω στὸ κατάστρωμα μαζί μὲ ἔλα του τὰ φάρια.
 — Βάστα καλά ! μούγκρισε ὁ μπάρμπα Σάλτερς. Βάστα καλά γιὰ τὴ μπερδεύτηκα στοὺς λογαριασμοὺς μου.

Δὲν πρόφτασε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ὑψώθηκε στὰ μεσοῦρανα, κι' ἀνεβάστηκε στὸ κατάστρωμα ἀκριβῶς τὸ ἴδιο ὅπως ὁ Πανουλιθάνιας.

— Σαράντα ἕνα ! μέτρησε ὁ Τὸμ Πλάττ. Νὰ σὲ βάλῃ κάτω ἕνας σκαφτίας, ἔσένα ἔναν τέτοιον φαρά !

— Δὲν εἶναι σωστὸ τὸ μέτρημα, εἶπε ὁ Σάλτερς δρασκελίζοντας τὴ μάντρα. Κι' ὅστερα τὰ χέρια εἶναι κομμάτια ἀπ' τὰ τοιμημάτα. Τὰ χοντρά του χέρια ἦταν προιμένα και γέματα κόκκινες και ἀσπρες ραβδώσεις.

— Ὑπάρχουν ἀνθρώποι πὸν θὰ πῆγαιναν νὰ βροῦνε τίς τσοῦχρες κι' ἂν ἀκόμη ἦταν ἀνάγκη, νὰ κάνουν βουτιά στὸν πάτο τῆς θάλασσας, εἶπε ὁ Ντάν στὸ φεγγάρι πὸν ἔδγαίνε ἐκεῖνη τὴ στιγμή.

— Κι' ὕπάρχουν ἄλλοι, εἶπε ὁ μπάρμπα Σάλτερς, πὸν τρέφονται μὲ τὸν ὕπνο και πὸν κοροϊδεύουν τὸ ἴδιο τους τὸ αἷμα.

— Στὸ τραπέζι ! στὸ τραπέζι ! ἔκανε ἀπὸ τὴν πλήρη μιά φωνὴ τὸν ὁ Χάρβεϋ, δὲν ἔτῃν εἶχε ἀκούσει ὡς τώρα.

Ο Ντίσκο Τρούπ, ὁ Τὸμ Πλάττ, ὁ μεγάλος Τζάκ και ὁ μπάρμπα Σάλτερς στὴ φωνὴ αὐτὴν πῆγαν κατὰ τὴν πλώρη. Ο Πέν ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τίς μπερδεμένες χαραιές πὸν εἶχε κάνει στὴν κουπαστὴ τῆς βάρκας] του μετρώντας τὸ φάρεμμα κάθε μέρος. Ο Μανουέλ ἔσπλιώθηκε φαρδὺς πλατὺς ἐπάνω στὸ κατάστρωμα και ὁ Ντάν ἐξαφανίστηκε στὸ ἄμπάρι ἀπ' ὅπου ὁ Χάρβεϋ τὸν ἀκουσε νὰ χτυπᾷ μ' ἕνα σκεπάρνι στὰ βαρέλια.

— Τὸ ἄλατι, ἔκανε γυρίζοντας. Μόλις ἀποφᾶμε θὰ βαλθοῦμε στὰ φάρια. Ἔσὸ θὰ πετᾷ φάρια στὸν μπαμπά. Ο Τὸμ Πλάττ

και ὁ μπάρμπα Σάλτερς δουλεύουν μαζί κι' ἐκεῖ ἔχεις ν' ἀκούσης και γάδες. Στὸ φαί εἶμαστε ἡ δευτέρη βάρδεια, ἐσὺ κι' ἐγὼ, ὁ Μανουέλ και ὁ Πέν—τὰ νειάτα και ἡ ἔμορφη τοῦ καραβιοῦ.

— Αὐτὸ εἶναι καλὸ εἶπε ὁ Χάρβεϋ, γιὰ τὴν πεινάω.

— Ἐννοια σου και σ' ἕνα λεπτὸ θάχουν τελειώσει. Μμ ! μοσχοβολᾷ τὸ φαί ἀπόψε. Ο μπαμπᾶς πέρνει πάντοτε μαζί του ἕνα καλὸν μάγειρο. Τὸ φάρεμα πῆγε σήμερα καλά, ἔ ;

Ἐκείνο τὸ δάκτυλο ἔδειξε τοὺς σωροὺς ἀπὸ τοὺς μπακαλιάρους πὸν ὀφώνονταν πίσω του.

— Τί βάθος εἶχε τὸ γερὸ σου, Μανουέλ ;

— Εἶκοσι πέντε ὀργιές εἶπε ὁ Πορτογάλος μὲ νυσταγμένη φωνή. Ὄπου νὰ προφτάσω νὰ τοὺς ρίξω τὸ δόλωμα τὸ ἔχαθαι. Μιά ἀπ' αὐτὲς τίς μέρες θὰ σὲ πάρω μαζί μου Χάρβεϋ νὰ σοῦ δείξω.

Τὸ φεγγάρι εἶχε ἀρχίσει νὰ ὀψώνεται πάνω ἀπὸ τὴν γαλήνια θάλασσα προτοῦ οἱ μεγάλοι τελειώσουν και γυρίσουν πίσω στὴν πρῶμη. Ο μάγειρας δὲν χρειάστηκε νὰ φωνάξῃ : «δευτέρη βάρδεια». Ο Ντάν κι' ὁ Μανουέλ βρίσκονταν κιάλας θρονιασμένοι στὸ τραπέζι προτοῦ ἀκόμη ὁ Τὸμ Πλάττ, ὁ πὸν ἀργὸς και τυπικὸς ἀπὸ τοὺς μεγάλους, σκουπίσῃ τὸ στόμα του μὲ τὸ χέρι του. Ο Χάρβεϋ ἤρθενίσω ἀπὸ τὸν Πέν και κάθισε. Μπροστά του ἦταν ἕνα πᾶτο γεμάτο μὲ γλώσσες και μ' ἐντόσθια μπακαλιάρων ἀνακατεμένα μὲ κομμάτια λαρδί και πατάτες τηγανιτές, ἕνα κομμάτι ζεστὸ φωμί κι' ἕνα φλυτζάνι βαρὸν καφέ. Μ' ὄλη τους τὴν πείνα ὅμως περίμεναν νὰ πῆ πρώτα ὁ Πανουλιθάνιας μ' ἐπίσημον τόνο τὸ Πάτερ ἡμῶν. Ἐπειτα ἔπεσαν μὲ τὰ μούτρα στὸ φαί χωρὶς νὰ βγάλουν λέξι, ὡς τὴν στιγμή πὸν ὁ Ντάν, σταματώντας τὸ φαί του γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοή, ρώτησε τὸν Χάρβεϋ πὸς πάει ἡ δρεξή.

— Παράφαγα, εἶπε ὁ Χάρβεϋ, ἀλλὰ μὸν φαίνεται πὸς ἔχει θέση γιὰ ἕνα κομματάκι ἀκόμα.

Ο μάγειρας, ἕνας πελώριος ἀράπης μαῦρος σὰν κάρβουνο και ἀντίθετα ἀπὸ ὅσους ἀράπηδες εἶχε γνωρίσει ὡς τότε ὁ Χάρβεϋ, σοβαρὸς και λιγὸλογος χαμογελοῦσε και τὸν παρότρυνε μ' ἕνα νόημα νὰ ξαναγεμίσῃ τὸ πᾶτο του.

— Βλέπεις Χάρβεϋ εἶπε ὁ Ντάν χτυπώντας τὸ πηροῦνι του στὸ τραπέζι, εἶναι ὅπως σοῦ τὸ εἶπα. Τὰ ἔμορφα παλληκάρια, σὰν και μένα, τὸν Πέν ἔσένα και τὸν Μανουέλ, εἶμαστε ἡ δευτέρη βάρδεια και καθό-

μαστε νὰ φᾶμε δταν τελειώσῃ ἡ πρῶτη βάρδεια. Ἐκείνοι εἶναι τὰ γέρικα φάρια, εἶναι ἔλο γκρίνια και μουρούρα και γι' αὐτὸ ἔχουν ἀνάγκη νὰ γεμίσουν τὸ στομάχι τους. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο κιάλας κάθονται πρώτοι στὸ τραπέζι ἂν και δὲν τ' ἀξίζουν. Ἔτσι δὲν εἶναι γιὰ τρέ ;

Ο μάγειρας ἔκανε μὲ τὸ κεφάλι του ναί.

— Γιὰ τὴν δὲν μιλάει, ρώτησε χαμηλόφωνα ὁ Χάρβεϋ.

— Τὰ καταφέρνει, εἶπε ὁ Ντάν. Ἀπὸ τὰ λόγια τῆς δικῆς μας δουλειᾶς δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα. Ἡ γλώσσα ἡ δική του, εἶναι πολὺ ἀστεία. Εἶναι ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Κάπ Μπρετόν, ὅπου μιλοῦν ἀκόμα τὰ παλῆ Σκωτσέζικα. Τὸ Κάπ Μπρετόν εἶναι γεμάτο νέγρους, πὸν οἱ πατεράδες τους εἶχαν καταφύγει ἐκεῖ

τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, ἡ γλώσσα τους εἶναι πολὺ περίεργη.

— Δὲν μιλοῦν Σκωτσέζικα εἶπε ὁ Πανουλιθάνιας, μιλοῦν μᾶλλον παλῆ Βρετανικά. Τὸχω διαβάσει σ' ἕνα βιβλίο.

— Ο Πέν ἔχει διαβάσει μιά καραβιά βιβλία. Ο,τι λέει εἶναι πάντα σωστὸ, ἐκτός δταν μετράῃ τὰ φάρια.

— Κι' ὁ πατέρας σου τοὺς ἀφίνει πάντα νὰ λένε πόσα φάρια ἔχουν πιάσει χωρὶς νὰ τοὺς ἐξελέγῃ ; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ.

— Ἐ, και βέβαια. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ πῆ κανεὶς φέμματα γιὰ δύο-τρεις μπακαλιάρους πάρα πάνω.

— Ἀπὸ πάνω ἀντήχησε τὸ μουχρητὸ τοῦ μεγάλου Τζάκ και ἡ δευτέρη βάρδεια ἔτρεξε εὐθὺς στὴν πλώρη.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΙΗΚΕ ΤΟ ΤΡΙΩΔΙ

Ο Μπέμπης κλαίει γιὰ τὸν δὲν τοῦ ἀρέσει τὸ μασκάρεμμα πὸν τοῦ ἔκαμαν. Μὰ δὲν ἔχει δικίω ;

Ἀνεκινώθη ἀπὸ τὴν Μάρριαν Ἀλόη

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

«Έπεσε ή νύχτα στο χωριό !
Της μέρας οι σκοποί
Εσβύστηκαν κι' είν' όλα πιά
Στά σκόνη βυθισμένα.
«Εσ' ημ' οι δρόμοι και παντού
Γλυκιά μια σιωπή
Και κάτι σαν μυστήριο
Που τάχει τυλιγμένα.

Έδούλεψαν όλημερίς
Με πλέρια την ψυχή,
«Άντρες, γυναίκες και παιδιά
Και τώρ' άποσταμένοι
Βαθειά κοιμούνται κι' όνειρα,
Λες, πλάθουν για βροχή
Και πλούσια τη συγκομιδή
Προσμένουν, θαμπωμένοι . . .

Μόν' ένα φως αδύνατο
Και πάνω ξεχωρίζει
—Φτωχό σπιτάκι, άπόμωρο—
Σε κάποιο παραθύρι,
Είν' ένας νεύς που σε χαριτιά
συνήμενος, ψιδυρίζει.
Για κοίτα ! Πίνει άχόρταγος
Στης γνώσης το ποτήρι.

Ευγενικός, άκοίμητος
Πόθος τόν τρώει κυρτός,
Της μάθησης το τίμιο
Στεφάνι να φορέσει
Και σ' άλλους όνειρεύεται
Αυτός να δώσει φως,
Σάν κάποτε με τόν καιρό,
Η μοίρα τόν καλέσει.

Αδολάρ [B]

Η ΕΝΟΣΗ ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ

Όταν ένα δέντρο μόνο, το χτυπούν
οι άνεμοι και το μαδούν από τα φύλλα
του, τα κλαδιά του άντι να σηκωθούν
χαμηλώνουν σά να ζητούσαν τη γη.
Όταν ένα φυτό είναι μόνο μη βρά-
σκούτας προφυλάξει από τη ζέστη του
ήλιου, μαραζώνει, ξεραίνεται και πε-
θαίνει.

Όταν ό άνθρωπος είναι μόνος ό ά-
νεμος της δύναμης τόν κυριώνει προς
τη γη και ή ζέστη του φθόνου στερεώνει
το χυμό τόν τρέφει.

Όσο είσαστε χωρισμένοι, και καθένος
δέν σκέφτεται παρά τόν εαυτό του τί-
ποτα δέν έχειτε να ελπίζεται παρά βί-
ασανα, δυστυχία και θλίψη.

Τι πιδ αδύνατο άπ' το σπουργίτη και
πιδ άνυπεράσπιστο άπ' το χελιδόνι ;
Κι' όμως όταν παρουσιάζεται τ' άρπαχ-
τικό πουλί, τα χελιδόνια και τα σπουρ-
γίτια κοιταρρώνουν να το διώξουν όταν
μαρτυρούν την του και το κυνηγούν
όλα μαζί.

Πάρτε πια παράδειγμα το σπουργίτι
και το χελιδόνι.

Όποιος χωρίζεται από τ' αδελφία του
ό φόβος τόν ακολουθεί σαν περπατάει,
κάθεται δίπλα του όταν ξεκουράζεται
και δέν τόν αφήνει ούτε σάν κοιμάται.
Λοιπόν, άν σάς ρωτήσουν : «Πόσοι
είσαστε ; » «Είμαστε ένας, γιατί οι ά-
δελφοί μας είμαστε έμεις, κι' έμεις εί-
μαστε οι αδελφοί μας».

Ο Θεός δέν έκαμε ούτε μικρούς, ου-
τε μεγάλους, ούτε σκλάβους ; έκαμε όλο
όμοιους άνθρώπους.

Μά ανάμεσα στους άνθρώπους μερι-
κοί είναι πιδ δυνατό ή στο σώμα ή
στο πνεύμα ή στη θέληση κι' αυτοί ζη-
τούν να υποτάξουν τους άλλους όταν ή
περηφάνεια ή ό φθόνος πνίγει μέσα
τους την αγάπη για τ' αδελφία τους.

Κι' ό Θεός τώερε πως θα γινόταν
έντα, και γι' αυτό παράγγειλε στους άν-
θρώπους ν' αγαπιούνται για νάναι ενω-
μένοι για να μην πέφτουν οι αδύνατοι
κάτω από την κατάθλιψη τών δυνατών.

Γιατί έκείνος που είναι πιδ δυνατός
από έναν, θάναι λιγότερο δυνατός από
δύο κι' έκείνος που είναι πιδ δυνατός
κι' από δύο θάναι πιδ αδύναμος από
τέσσερις ; κι' έτσι οι αδύνατοι δέν θα
φοβούνται τίποτα όταν αγαπώντας ό έ-
νας τόν άλλο θα είναι όληθινά ενω-
μένοι.

Ένας άνθρωπος ταξίδευε στο βουνό,
κι' έρτασε σ' ένα μέρος όπου ένας με-
γάλος βράχος κλισημένος στο δρόμο δέν
άφινε διαδομή για δεξιά ούτ' άριστερά.
Τότες αυτός ό άνθρωπος, βλέποντας
πως δέν μπορούσε να συνεχίσει το τα-
ξίδι του εξ αιτίας του βράχου, προσπά-
θησε να τόν μετακινήσει για να κάνει
ένα περάσμα, μά κουράστηκε πάρα πο-
λύ γι' αυτή τη δουλειά κι' όλες του οι
προσπάθειες πήγαν χαμένες.

Βλέποντας λοιπόν πως δέν έκανε τί-
ποτε κάθισσε καταλυπημένος και ειπε :

— Τι θα γίνει σάν φτάσει ή νύχτα
και με προλάβει σ' αυτή τη μοναξιά
νησιτικό, άπροφύλακτο, άνυπεράσπιστο ;
Και καθώς ήταν βυθισμένος σ' αυτή
τη σκέψη φτάνει κι' ένας άλλος ταξει-
διώτης κι' αφού δοκίμασε να κινήσει
κι' αυτός το βράχο χωρίς να καταφέρει
τίποτα, κάθισε σιωπηλά και χαμήλωσε
το κεφάλι.

Κι' έπειτα άπ' αυτόν ήρθαν κι' άλλοι
πολλοί και κανείς δέν πόρεσε να κω-
νήσει το βράχο, κι' ό φόβος τους ήταν
μεγάλος.

Τέλος ένας άπ' αυτούς λέει στους
άλλους :

— Αδελφοί μου, αυτό που κανείς μας
δέν πόρεσε να κάνει μόνος του, ποιός
ξέρει άν δέν το καταφέρουμε όλοι
μαζί ;

Και σηκώθηκαν, και όλοι μαζί έ-
σπρωξαν το βράχο κι' ό βράχος κάτω
από τη δύναμη τών ανθρώπων υπεχώ-
ρησε κι' οι ταξειδιώτες συνέχισαν ήσυχα
το δρόμο τους.

Ο ταξειδιώτης είναι ό άνθρωπος, το
ταξίδι είναι ή ζωή, ό βράχος είναι οι
δυσκολίες που συναντάει κανένας σε
κάθε βήμα προς το στο δρόμο του.

Κανένας άνθρωπος δέν θα μπορούσε
να σηκώσει μόνος του το βράχο, μά ό
Θεός καθώρησε έτσι το βάρος του, πιδ
να μη σταματάνε ποτές έκείνοι που
ταξιδεύουνε μαζί.

Όλομικονίης [B]

ΠΩΣ ΕΖΗΣΑ ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΣΑΝ ΤΟΝ ΡΩΒΙΝΣΩΝΑ

Το καλοκαίρι μ' έστειλαν οι γονείς
μου σ' ένα υπέροχο χωριό της δυτικής
Μακεδονίας το Βογοταϊκό.

Ήμουν μόνη, ελεύθερη, εύτυχισημένη.
Ζούσα σ' άπόλυτη έρημιά. Είναι άλλη-
θεια πως δοκίμασα όμορφές άγνωστες
για μένα ως τώρα. Η αγρία όμορφιά
του με μάγεψε.

Σάν τραλή ζάνε βοκατέβαινα κατό-
βραχα, σκαρφάλωνα στις συκιές μ' έκα-
να έπίδρομες στα διάφορα άμπέλια,
ζητώντας να δοκιμάσω άπλησια άπ' όλα
τα είδη τών σταφυλιών, με χτυπούσε
στα νεύρα να βλέπω χάρμα τοσμάκι
μεγάλα, τόσο τ' όνα πλάϊ σ' άλλο. Έ-
μπηγα φωνές δυνατές, τραγουδούσα.
Που θα χαίρομουν ποτέ τέτοια λευτε-
ριά κι' έρημιά ;

Συχνά, πηγαίνοντας όλομόναχη σ' ά-
γνωστα μέρη χωρίς να βρουναντώ ψυχή
στο δρόμο, σε κάθε καινούργιο που έ-
βλεπα μπροστά μου, ένοιωθα να παρ-
νω μέσα μου το ύφος . . . ξερενηνητού !
Σκεφθήκε, πως για πρώτη φορά στη
ζωή μου έβλεπα έρειπωμένους μύλους
κι' έρημα έωκλήσια ! Άνοιγα τα
πορτάκια των έρημων εκκλησιών κι' οι
είκονες κι' ή μοναξιά τους με τρώμαζε
και τώβαλα άμέσως στα πόδια.

Ποιός ένοιωσε την γοητεία τών έρει-
πομένων ανεμόμυλων ; Έκείνο το χροάπ
χρόπ τών πτερωών !

Κύτταξα μέσα τρομαγμένη. Άν υπήρ-
χαν σπυριά ; και γιατί όχι ; Τόκοβα
λάσπη.

Τώρα ύστερα από τόσους μήνες, μου
ξανάρθασε οι περιπετειώδεις μου για
πρώτη φορά στο μυαλό μου. . . Κι' έπι-
θύμησα πάλι την αγρία όμορφιά, την
ξένοιαστη ζωή της έξοχής.

(Μίμηση) Σανθ' Ξαίρηνα [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η καθηγίτρια έρωτά την Αίγλην.

— Ποιές μεταβολές υπέστη ό χάρτης
της Μεσοδυτικής κατά το 1938 ;
Κι' ή Αίγλη : — Τόν έβερνικώσαμε δυο
φορές !
Όνειρεμένη Παρτίδα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

Αθήνα 42 δόδε Εύρητιδου
την 30 Ιανουαρίου 1939

ΤΟ σημερινό φυλλάδιο, πρώτο του Φε-
βρουαρίου, έπρεπε να είναι δωδεκασέλιδο.
άυστηώς, την τελευταία στιγμή, παρου-
σιάσθηκε έν' άνυπεράβλητο κώλυμα. Γι' αυ-
τό βγαίνει δεκασέλιδο μόνο, και πάλι με
κάποια καθυστέρηση. Ώστόσο έλπίζω να
μπορέσω να βγάλω δωδεκασέλιδο το έρχο-
μενο κι' έτσι να νάνακληρώσω.

Ο κ. ΦΑΙΔΩΝ με παρακάλεσε να πω
στα Διαπλαστούλα, που τού έστειλαν κάρ-
τες και τηλεγραφήματα στην όνομαστική
του γιορτή (25 Ιανουαρίου) πως τα ευ-
χαριστεί άπ' την καρδιά του. Αυπάται μό-
νο που δέν μπορεί να τα ευχαριστήσει και
χωριστά, γιατί είναι πολλά τα καλά αυτά
παιδιά που τόν θυμήθηκαν.

Φυσικά, Κατάσσετε 33, κάποιος έ-
γραψε πρώτος «πρωτομπαίνοντας στο λου-
λουθένιο σαλονάκι σου», και πολλοί άλ-
λοι, που τούς άρασε ή φράση, τη μιμήθη-
καν με διάφορες παραλλαγές. Άν έφρχνε
κανείς τούς τόμους από τότε που άρχισαν
οι Μικρές Άγγελίες — άπ' το 1901 νομι-
ζω — θάδερσις κι' αυτόν τόν πρώτο ή την
πρώτη ; Η «Λιτανεία του Φωσκέλου», το
πολύ γνωστό διήγημα του κ. Φαίδωνος,
δημοσιεύθηκε και σε κάποιο παλιό μου
τόμο. Ένα μικρό έπίσης διήγημά του, κι'
όχι βιβλίο έπις ένόμισες, είναι και το
«11 χρονών» που σου είπαν.

Γαλάτσο Πουλί, θα είδες βέβαια την
έγκριση του ψευδώνυμου σου. Χαίρω πολύ
που μπαίνεις και στην κίνηση. Άρκετά
σκόδρο το μελάνι σου, δέν χρειάζεται πε-
ρισσότερο. Για τη Μ. Άγγελία, που έκαμε
8,60 σελίδες ακόμα 2,60. Δέν ξέρω για
ποιά Διαπλαστούλα λες. Έσύ που τα έ-
ρεις, κάλεσε τα για Σύλλογο με μία Μ. Άγ-
γελία.

Έλαβα, Μπετόβεν, το γράμμα σου άπ' το
Παρίσι, όπου πήγες να έγκρισεθής και
να περάσεις τις διακοπές, χάρηκα που εί-
σαι τώρα καλά, κι' είδα τί όρατα περνής
στο Νισυκάτιελ όπου σπουδάσεις. Το κα-
λοκαίρι σε περιμένω. Για το κομμάτι σου
έκείνο δέν θυμόμυαι αυτή τη στιγμή, αλλά
βρίσκω δίκαια τα παράπονα σου και θα
κάμω ότι μπορέσω για να μαθαίνετε στο
έξής πιδ γρήγορα την τύχη τών κομμα-
τιών σας.

Χαβάνη, θα είδες βέβαια την έγκριση
του ψευδώνυμου σου. Χαίρω που είσαι τώ-
ρα στο Άρακάσιο του Ψυχικού και πιδ ά-
νήκεις στο Σύλλογο που έβρουσαν οι Άρα-
κάδες Διαπλαστούλες. Άλήθεια, τι γρή-
γορα περνούν τα χρόνια ! Με γνώρισες ό-
ταν ήσουν στην τρίτη του Δημοτικού και
τώρα είσαι στην τρίτη του Γυμνασίου. Με
παιρνεεις δηλαδή έξη χρόνια. Για σου, πα-
λιά μου φίλη !

Τά έλαβα όλα, Έλιοσπερίχτη, και σ'
ευχαριστώ για την άνανέωση. Σου έστειλα
τους δυο τόμους που παράγγειλες και το
λευσόχαρτο. Τι πολλούς που έχεις άφου σου
λείπουν μόνο δυο για να συμπληρώσης τη
σειρά της Β' Περιόδου ! Καλά σκέφθηκε ό
πατέρας σου που σ' έδωσε να κάμεις Στα-
τιστική τών Εθόνημων, για να μάθεις πως
γίνεται κι' αυτή ή εργασία. Το «Έγχερι-
διο τών Στατιστολόγων» είναι άπάνω-κάτω
μάν το τετράδιο που σου έκαμε με τα ό-
γώματα τών μυθολογικών και ιστορικών
προσώπων, και πιδ τόσο σ' εδκόλονει στη
λύση τών Πνευματικών Άσκήσεων.

Ευχαριστώ πολύ για τις ευχές, Ραμνου-
σία Άρταμις, και όνα και τις πάντε ά-
δελφές σου. Δέν ήξερα πως έχεις τόσο πολ-
λές, να σου ζήσουν. Κι' άφου σου είσαι ή
μεγαλύτερη — ποιός τή χάρη σου ! — πολλά
χρόνια ακόμα θα μπαίνω στο σπίτι της.
— ποιός τή χάρη μου ! Ευχαριστώ και πιδ
εργάστσαι για τή διάδοσή μου. Η άπου-
χία να μη σε άπελπίση άν έμεινής, θα
επιτύχεις.

Σβούρα, αυτό, καθώς θα είδες, σου έ-
νέκρινα και έλπίζω να μου γράφεις συχνά.
Πολύ λυπήθηκα που έκαμες άρρωστη ένα
μήνα κι' έχασες τού μαθημάτα σου και τις
γιορτές. Άλλά τώρα βέβαια θα είσαι εντυ-
λως καλά, και στο σχολείο θα πηγαίνεις
πάλι, και με τα παιδιά θα παίζεις κου-
τσό, κυνηγητό κι' άμπαρίτζα. . .

Τη συλλογή σου την έκρίτησα, κι' έτσι,
Βασίλεια Άθή, όποτε δέν είναι άνάγκη να
την ξανακαταλήξω κι' οι 30 Άσκήσεις που
έχει, φτάνουν με το παραπάνω. Άλήθεια,
Στατιστική του Π. Πνεύματος δέ έκαμε ως
τώρα άλλος και δημοσιεύσε τή δική σου.
Λοιπόν, το 1938 δημοσιεύθηκαν 62 έν έλεφ
Π. Πνεύματα, 43 άγοριών, 18 κοριτσιών
κι' ένα με άρχικα. Και τού χρόνου !

Κι' ή Συλλογή σου, Σκουριανόπουλο, έν
τάξει, κι' οι λύσεις σου θακτές. Όδηγός
για σύνθεση Άσκήσεων δέν δημοσιεύθηκε
ακόμα άργότερα, έλπίζω. Το «Ρωμήςος»
παράγεται από το «Ρωμαίος». Γιατί οι
«Έλληνες, τόν μεσαιώνα, λέγονταν και
Ρωμαίοι, και Νέα Ρώμη ή Κωνσταντινού-
πολις. Έναν καιρό μάλιστα το ήθελαν
πολύ, και λένε για κάποιον Αυτοκράτορα
του Βυζαντίου πως τού κιοκρόνηκε έπι-
δή ό Πάπας τόν όνόμασε βασιλεία τών Έλ-
λήνων κι' όχι τών Ρωμαίων. Άργότερα
πάλι έπεκράτησε το άρχαίο έθνικό «Έλ-
λην» και σήμερα το «Ρωμήςος» λέγεται
με περιφρόνηση, σχεδόν σε βρισιά. Άδικα
όμως. Η Ιστορία δέν σβένεται ποτέ, και
πρέπει να σεδομάστε ένα έθνικό όνομα που
έλλοτε έπικρατούσε ; Διάφορα έν δέν το
μεταχειρίζομαστε πια — σοβαρά έννοια —
παρά στην ποίηση, στη λογοτεχνία.

Το ποίημά σου, Τζοκέυ, θα το διαβάσω
με τη σειρά του και . . . μην άγωνίζε τό-
σο πολύ. Στη Συλλογή σου είναι σημασι-
μένο το ψευδώνυμο Τζοκέυ, μ' αυτό θα
δημοσιεύονται οι Άσκήσεις, κι' έκείνες
που θα βλέπεις με το ψευδώνυμο Ραχάρδος
Λεοντόκαρδος, θα είναι από Συλλογή
άλλου. Βεβαίως και ή άδελφή σου έχει
δικαίωμα να πάρη ψευδώνυμο και να μη
στην κίνηση, και πές της πως την περιμένω.

Λευκή Καμείλια, δέν το διαβάσα ακό-
μα και δέν ξέρω κατά πόσο διορθώθηκε
πάντως και μά άλλη τυχόν άπρόριφη δέν
πρέπει να σε άποβαρύνει. Έχεις βέβαια
μεγαλύτερη εύκολία να γράφεις στίχους
μα γι' αυτό ίσα-ίσα πρέπει να έπιμείνης
στα πεζά. Κι' ή μεταφράση από έβνες
γλώσσες είναι μία πολύ καλή άσκηση κυ-
ριολεκτικής και βρους. Πολλοί μεταφράζον-
τας έμαθν να γράφουν και πρωτότυπα.

Είνας άρκετά παλιό, Ηλέκτρα, ένα
γράμμα σου που μόλις σήμερα ήρθε ή σει-
ρά του για να νάνακτισθ. Ευχαριστώ για την
άνανέωση και τις ευχές. Θα είδες βέβαια
την 43η Κυριακή και θα έτοιμάζεις τήν ά-
πάντησή σου. Άλλά πρέπει να νάνασώσης
και το ψευδώνυμο σου για το 1939, γιατί
έχεις στείλει και Συλλογή Άσκήσεων μ'
αυτό. Πάει να φτάνεται όλο το χρόνο ένα
ψευδώνυμο που δέν άναναθήθηκε ;

Σιγανασαδάτες, έγινα ένα λάθος
στην έγκριση του νέου σας ψευδώνυμου :
άντι Βολιωτισούλες που θέλατε, έγραφα
Βασιλοπούλες. Σήμερα το διορθώνω, και

να ξέρετε πως το ψευδώνυμό σας είναι
Βολιωτισούλες. Πολύ μ' ευχαρίστησε το
γράμμα σας κι' έλπίζω να μου γράφετε
συχνά. Και πάντα μαζί άφου είσασ δυο μ'
ένα ψευδώνυμο. Άν κάποτε θέληση καμ-
ιά σας να μου γράψω και χωριστά, θα
υπογράψω μόνο με τόνόμα της και έν πα-
ρονήθει : «άπό τις Βολιωτισούλες» — κι'
εγώ πάλι με τόνόμα της θα τής άπαν-
τήσω.

Άσπρο Κουινέλη, χαίρω που διαβά-
ζεις με τόσο ευχαρίστηση τα φυλλάδια μου
και πιδ άκούς κι' από το Ραδιόφωνο τις
«Άθηναϊκές Έπιστολές» τού κ. Φαίδωνος.
Το γράμματάκι σου πολύ μ' ευχαρίστησε
κι' έλπίζω να μου ξαναγράψεις γρήγορα.

Σε έγγραφα με χαρά, Βούλα Άπο-
σεολάνη, και σ' ευχαριστώ για τή καλά
λόγια. Είμαι νέα φίλη μου αλλά και πα-
λιά, άφου με παρακολουθείς και μάγαπας
από μικρή. Έλπίζω να πάρης και ψευδώ-
νυμο για να μου γράφεις.

Θά είδες, Ίμαγε, την έγκριση του ψευ-
δώνυμου σου και θα έλαδες τόν Όδηγό.
Και σό, βλεπας, είσαι νέος με και παλιός
μου φίλος, άφου έχεις διαβάσει τόσους τό-
μους μου κι' ή μητέρα σου ήταν μία φορά
Διαπλαστούλα με το ψευδώνυμο Πιερρά
Παράπονο. Πές της πως τή θυμόμυαι πο-
λύ καλά και τή χαίρεται.

Λευκό Ρόδο, αυτό, καθώς θα είδες, σου
ένέκρινα, πιδ το πρωτότυπος και σό. Άλλά
δέν πιστεύω να γινόταν καμμιά σύγχυση μ'
έκείνο που είχες πρώτα και με το ψευδώ-
νυμο της άλλης, άφου το ένα ήτα, όποιο-
ριστικό. Είδα τί όρατα που πέρασε, τις
γιορτές και σου εύχομαι και τού χρόνου.
Ναι, έγραψα κάτι τέτοιο ό κ. Φαίδων στο
άρθρο του έκείνο, αλλά κι' εγώ δέν το
πιστεύω. Μ' άγαπάτε τόσο πολύ, όποτε κι'
άδοήθητη από το Κράτος, θα ζήσω.

Πολύ μου άρασε το γράμμα σου, Άρπη,
άν κι' είναι το πρώτο που γράφεεις όχι
μόνο σε μένα αλλά και σ' όποιον άλλον.
Είμαι όμως παραέτοιμος να είσαι 16 χρονών,
στην Ε' του Γυμνασίου και να μην έγραφεεις
ποτέ ένα γράμμα. Άς είναι, με χαρά έκα-
μα τή γνωριμία σου κι' έλπίζω, άφου πή-
ρες και ψευδώνυμο, να μου γράφεις γράμ-
ματα πολλά.

Ροζίας Έπιστολάς μου έστειλαν αυ-
τήν τήν έδδομάδα κι' οι έξης : Λευκή Κα-
μείλια (δούτορα γράμμα), Άίγιος Θαλα-
σινόος, Άσθος της Άνατολής, Κατά-
σκοπος 33, Όνειρεμένη Παρτίδα και
Τσις. — Αυτοί που δέν έχω τόπο να
τους άπαντήσω και χωριστά, έλπίζω όμως
να μου ξαναγράψουν γρήγορα και τότε να
έχω . . .

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε ένα-
νώνεται, έν δέν συνοδεύεται από το δικαίωμα
δρ. 10. — Τα έγκρινόμενα ή άνανεώσιμα ίσχύουν
άπ' τήν 30 Νοεμβρίου 1939. Όσα συνοδεύονται από
Α. ένήκουν σε άγόρια, και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Ένας Άνδρας, ά.
(ΕΓ). Άθή τ' Άπρίλη, κ. (ΒΠ). Πειρα-
χτήρ, ά. (ΑΠ). Μικρός Λόδοος, ά. (ΚΛ).
Άγναστος «Χ» (άποκαλύπτει με). Ρο-
βινών Κρούτος, ά. (ΑΙΚ). Βολιωτισού-
λες κ. (και όχι Βασιλοπούλες που κατά
λάθος σάς ενεκρίθη στο 6ο φύλλο). Με-
λαχροινή Όρειβάτης, κ. (ΜΣ). Νεράιδα
της Μάνης, κ. Φρονιτής, κ. (;) ;

Ανανεώσεις Ψευδώνυμων : Τρισκα-
τάματος, ά. Μανιές, κ. Εύάννα, κ. Κα-
πιταίν Μιλούνη, ά. Στέφανος της Δό-
ξης, ά. Ζακυνθινούλα, κ. Γελασία, κ.
Μικρά Έπαναστάτης, κ. Μύρτα Φλώρη,
κ. Κλαίλια κ. Άσπορίνα, κ.

Η Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Ναυτάμι** (σοὺ τὸ ἐνέκρινά σου εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν συμμορφώθηκα· τὰ ἔλαβα ὅλα· τὸ κομμάτι σου δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη, ἀλλ' ἂν εἶναι καλὸ, θὰ τὸ δημοσιεύσω βέβαια περὶ τὸ Πάσχα) **Ἐναν Ἄντρα** (σοὺ ἐνέκρινά τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἤθελες, ἀλλὰ ἔχει ἕνα κακὸ: δὲν πᾶσι στὴν κλητική, καὶ γι' αὐτὸ θὰ εἶμαι πάντα ὑποχρεωμένη νὰ σοῦ ἀπαντῶ στοὺς Ἀσπασμούς, ὅπου τὰ ψευδώνυμα εἶναι στὴν αἰτιατική· φώτισο χαίρω ποὺ μπαίνεις στὸν κύκλο μου, ἀφοῦ μάλιστα ἔχεις γονεῖς παλιὰ Διαπλασάπουλα καὶ στὴν οἰκογενειακὴ σοῦ βιβλιοθήκῃ ὑπάρχουν ὅλοι μου οἱ τόμοι· αὐτὰ, ἔξερεις, σὲ ὑποχρεώνουν. . .) **XI Ὀλυμπιάδα** (εὐχαριστῶ πολὺ τὴν παρρημένη κ' ἐκτενέστερο γράμμα σοῦ· μὴν ἀργήσης πάλι τόσο!) **Κρητικὸπούλο** (σοὺ ἐνέκρινά τὸ ψευδώνυμο, χαίρω κ' εὐχαριστῶ ἔλπιζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ ἀφοῦ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένος μαζί μου) **Ἀγγλῆν** (ἔλαβα χαίρω ποὺ σὰρξάουν τὰ νέα μου μυθιστορήματα· τὰ ποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν φάτος δὲν θάρρησον) **Ἀνθούλαν Χρηστοβασιλῆ** (εὐχαριστῶ πολὺ συμμορφώθηκα) **Νταρὸν Διπλωμάτην** (χαίρω πολὺ ἐκράτησα σημάδιον νὰ σοῦ σταίλω τετραδία μόλις ἀνατυπωθῶν· ὁ «Μικρὸς Δόρδος» δὲν ἔχει βγαί σὲ βιβλίο) **Οὐάβερελιὺ** (ὄλη ἡ Συλλογὴ εἶναι ἀπὸ καλλιῆς Ἀσκήσεως ἢ ἔβαλες μόνο μαρικές; τότε γράφε μοι ποιῆς εἶναι, γιὰ νὰ οὐδῶν μόνο αὐτῆς) **Μπιγκόνιαν** (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ τὴς εὐχῆς· αὐτὸ εἶναι τὸ ψευδώνυμό σοῦ, κ' ὄχι τὸ **Σανθὴ Κουκίτσα** ποὺ ἀνήκει σ' ἄλλην) **Δαδοναίον** (εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ 11ο ἔκδομα! φυλλάδιον κ' Ὀδηγὸ ἔστειλα στὸ νέο μου φίλο) **Ἀλεξάνδρον Ἀραβαντινοῦ** (εὐχαριστῶ πολὺ τὸ γράμμα σοῦ, παιδί μου, μὲ συγνήφας) **Βίκτορα Οὐγγῶν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ τὸ ἔκδομα· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς πολλὰ καιὰ γίνῃ καλὰ τὸ χέρι· κακὸ ποὺ τόπαθα, παιδί μου! ἀλλ' ἄς εἶναι περατικὸ) **Φρέντερικ** (χαίρω πολὺ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινά· ἀγόρασα ἕναν Ὀδηγὸ—δρ. 6—νὰ ἰδῆς γιὰ ὅσα ρωτῆς) **Ὀλιβερ Τουίσιον, Τρισέγγυον, Διγενῆ Ἀερίαν, Μαυζέλ Νετούς, Ἀστραπέδροντο, Μαυρίαν Ἑλλάδα, Σανθὴν Ὑδραϊοπούλαν Καρὸν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 25του Διαγωνισμοῦ Ἀδελφῶν, Αἱ λύσεις τοῦ φυλλάδιου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Ἀπριλίου.

96. Δεξιόγραφος.

Τετραπόδο μικρούλι,
Μικρούλα ἀντανωρία,
Μαζί μ' ἐν' ἀκρωτήριον

Τί κάνουν; μὴ ρωτήσαι
Κανένος ἢ καμμία:
Εἶναι πολὺ... μυστήριον.

Ριχάρδος Ἀσπασμῶδες

97. Στοιχειόγραφος

Ἀπλώνεται στὴ θάλασσα,
Ἄλλὰ καὶ στὴ στεριά,
Ὅταν δὲν ἔχη φύσημα
Ἀπὸ νοτιὰ ἢ βοριά.
Καὶ θάλοκτῆση τέσσερα,
Τὰ δύο τῆς πόδιον ἂν χῆση
Γιατὶ ἕνα κατοικίδιον
Θὰ μὰς παρουσιάσῃ

Ἑλληνοπούλα

98. Τονόγραφος
Κάποια πῶλη ἀπ' τὴ Ἑλλάδα
—Μὴν κοιτῆς ὀρθογραφία,
Δὲν χρειάζεται σοφία,
Μόνο τόνο ἂν ἀνεβάσῃ,
Θηλυκὸ θὰ μὴνί πάντα,
Μὰ θάγιάσει

Ξανθὴ Χωριατοπούλα

99. Αἰνίγμα
Ἄν κ' ἀδελφός, ἀλλοιώτικα
Γόστια ἔχει καθέμια,
Ἦ μὴ τὸν πλοῦτον ἀγαπῶ,
Ἦ ἄλλη τὴ πτωχεῖα.
Ἦ μὴ καὶ στὸ θέατρο,
Ἦ ἄλλη στὴν πλατεῖα.

Μόννα Λίζα

100. Παιγνίον
+ = Φανῆν.
+ = Διοθητήριον.
**+* = Ἀπόστολος.
***+* = Νέον κράτος Εὐρώ-
++*+* = Πιτηνόν. [παίξκ.
Οἱ σταυροὶ καθένας βαλκανικῶν ὄσος.

Κοριάρχος τοῦ Διαπλασάουμου
101. Κρητογραφικὸν Γεωγραφικὸν
123456789 = Νήσος τῆς Γερμανίας.
23229 = Πόλις τῆς Γαλλίας.
378363 = Κράτος τῆς Ἀσίας.
462236 = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
52267836 = Κράτος » »
644236 = Κράτος » »
732 = Κράτος Ἀφρικῆς μὲ τὸ γαλ-
86736 = Κράτος. [λικὸν τὸ ὄνομα.
92136 = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Ἡλιοπερικυτῆ

**102-106. Μαγεικὸν Γράμμα μετὰ Δι-
πλήρης Ἀερωσιχίδος**

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνός οἰουδήποτε γράμ-
ματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων
δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ
σχηματισθῶν μετ' ἀναγραμματισμοῦ
ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ μὲν
ἀρχικὰ νάποτελοῦν μικρὸν ἄλλ' ἐνδοξον
κράτος, τὰ δὲ τρίτα γράμματα αἰγύπτιον
θεόν:

φείλλος, μέλιον, μαλλί, Νῶε, Σιών.
Ὀνειρημένη Πατρίδα.

107. Φωνηεντόπιον
γγκς-+γγγκς;
Ναυτάμι

108. Γρίφος
γ γ
Γῆν γῆν γ γ γ γ
Γῆν γῆν Κῶς Μονή Ἰσ ἔρεῖ
Γῆν γῆν γ γ γ γ
Κοκκινολίπερο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φ' ἑλλ 47
618. Μισθός (μῦς, θῶς). — 619. Ἐκόβη-
Ἐκάτη. — 620. Σαββάτος-Σάββατον. 621.

Ρ Ε Α Μ Ρ
Ρ Ι Ζ Α Γ Α Ρ
Ρ Η Τ Ρ Α Ι Θ Η Ρ
Ρ Ω Σ Ι Α Γ Η Ν Ω Ρ
Ρ Ο Μ Φ Α Ι Α Δ Ε Κ Τ Ω Ρ
Ρ Α Ν Τ Ι Σ Μ Α Ρ Π Ο Υ Κ Ι Ρ
Ρ Α Μ Ν Ο Υ Σ Ι Α Ρ Ι Θ Μ Η Τ Η Ρ
Ρ Ι Ζ Ο Β Ο Υ Ν Ι Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ω Ρ

622. Γυναίξι· ἔκδομον ἢ οἰγὴ φέρει (γῆν
ἔξ οἶκος, μονή, σ' γ γ ισ, ἔρεῖ).

ΜΗ ΗΣΕΜΟΝΕΙΤΕ πᾶς καθε παραγγελίας
γιὰ νὰ διτελεθῆται ἡμῶς, πρέπει νὰ συνοδευ-
ται καὶ μὲ μίαν γενομένην ταμῖα, ἀπ' αὐτῆς μὲ τὴς
ὁποίας εἴς ἀπέναντον κάθε ἐξδομάδα γὰ φέλλον.

Τύποις Β. Σερραϊάδου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ'—191]
Πρῶτομπαίνοντας στὴν κίνηση χαίρετῶ
δ' ὄλους-ες. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσ-
σω τετραδιάκια, κάρτες, ἠθοποιούς, μὲ δ-
λους-ας. Διοίς ἢ τὸ Συλλόγου «**Διαβολά-
κια**».
ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

[ΑΘ'—192]
Χαίρετῶ τὸν Διαπλασάουμο, ἰδιαιτέ-
ρωτς Νάνον καὶ Εὐθύμον Πλοιαρχον.
Ἀνταλλάσσω Μ. Μουσικὰ, Διοίς: Δὲ Μα-
ρίαν Παπασιδέρη, Καλαμάκι Π. Φάληρον
ΝΕΑ ΕΣΜΕΡΑΔΑ

[ΑΘ'—193]
Ἄξιζε ἐγκάρδια συγχαρητήρια τὸ ἔξαι-
ρατικὸν Διαπλασάουλο τῆς Ἀράμας
ποῦ μὲ τόση εὐγένεια καὶ καλοσύνη δέ-
χθηκε τὴ γλυκειὰ μου Νίκη. Εἶδη τοῦ ἰ
Γλυκογέλαστῃ

[ΑΘ'—194]
Ὅνε τῶν **Βαράθρον**, σοὶ προκηρό-
δ' ὄσον διαγωνισμοῦς δημοσιεύων τὰ πο-
τελέσματα ἢ τοῦς ματαιῶνον **δικαιολογη-
μέρα**. Ἄλλὰ σὺ, φαίνεται, ἀκολουθεῖς τὰ
ἔθρα τῶν... **Βαράθρον**!
ΤΡΕΣΚΑΤ ΑΡΑΤΟΣ

[ΑΘ'—195]
Ἐγερνόνται. Μῆλη: **Κορυδαίς, Κάτια.**
Ἐντικρῶσπος Τριπέλας: **Γαλιῶ**
Πουλί.
ΤΡΕΛΑΟΠΑΡΕΑ

[ΑΘ'—196]
Τρελλοπαρῆα, πότε θὰ ξαναπάρῃ; γρά-
φτε. **ΜΕΛΑΓΚΟΑΙΩΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΙΟΣ**

[ΑΘ'—197]
Ἐισερχόμενος εἰς διαπλασάουμον χαίρετῶ
μὲ δύο κανονίς: **Μικρὸς Καλλιτέχνης**
= Ἀδαμόπουλος. Ντέτικτιδ-Φάντασμα =
Γεωργιάδης.
Μικρὸς Δόρδος

[ΑΘ'—198]
Αποθῶσαι τιμάς!!! Δίδω χρυσόδωτον
Ἄτόμον εἰς ὅποιον μὲ ἀποκαλύψαι...
Περμένω!!
Ἄγνωστος X

[ΑΘ'—199]
Ἐθάννα. Ἀρλέτ, Ὀμπλιγκαντῶ, βραβεία
ἔλαβα. Εὐχαριστῶ θερμὰ. Μόννα Λίζα,
Τζόκσι, τένομα ναί, ἐκείνον ὅμως ὄχι.
Νεφεργίτι

[ΑΘ'—200]
Νεφεργίτι, εὐχαριστῶν, ἀνταχόμαι κα-
θε εὐτυχία. — **Ἰαίς, ΥΠΑΡΧΩ (! !)**
Κατάσκοπος ε38

[ΑΘ'—201]
Ντέτικτιδ-Φάντασμα, βλῆκο ἐφέτος ἄρ-
χιος... ἔντονη δράση!! Δὲν ἔδημο-
σίευσες ὅμως σχετικὴ ἀγγελία, ὅπως πέρυ-
σι. Γιατὶ; ; **Στέφανος τῆς Δόξης**

[ΑΘ'—202]
Ἐθάννα γιὰ τὸ βραβεῖο θερμὰ εὐχαριστῶ.
Ζακυνθινούλα

[ΑΘ'—203]
Λευκὴ Καμέλια, εὐχαριστῶ γιὰ εὐχῆς,
ἀντυεχόμενος ὅπως δ καινοῦργιος χρο-
νος σοῦ φέρει καθε εὐτυχία.
Κατάσκοπος ε38

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους χρωστωτῶν
τὴ συνδρομὴν τοῦς νὰ τὴ σταίλων
τὸ γρηγορώτερον. **Ἄς ἔχουν ὄσ'**
ὄψει τοῦς, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐ-
τῆς εἶναι δ μόνος μου πάρος ἢ
καθυστερήσῃ ἐπιμένονος δυακο-
λέυτι πολὺ τὸ ἔργο μου ποῦ ἀ-
παιτῆς ὄχι μόνον μεγάλους κό-
πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.